Εξιλέωση

written by Τατούμ Ο'Νηλ | 03.02.2024

Όταν μεγαλώναμε εσύ μάζευες βόλους και πεταλούδες. Εγώ μάζευα βότσαλα και κοχύλια.
– Είναι τόσο σκληρό να συλλέγεις πεταλούδες, σου είπα. Είναι ζωντανές και πληγώνονται.
– Αλήθεια; βιάστηκες να απαντήσεις, θρασύς και ετοιμόλογος. Ποιος σου είπε ότι εσύ δεν πληγώνεις τα βοτσαλα; Ποιος σου είπε ότι δεν κλαίνε όταν τα παίρνεις από τ’ ακρογιάλι;
Έκλαψα εκείνο το βράδυ γιατί σ’ αγαπούσα, πόσο σ’ αγαπούσα!! και τα λόγια σου πάντοτε με πλήγωναν, ποτέ δε με χάιδευαν.
Έτσι την άλλη μέρα ξημέρωσα στη θάλασσα κι επέστρεψα τις συλλογές μου στη μήτρα

τους.
– Δεν πειράζει, είπα, εγώ πάντα θα θυμάμαι κάθε λαμπρό πρωινό, κάθε γλυκό σούρουπο που μου θύμιζε το κάθε βότσαλο, το κάθε κοχύλι.
– Δεν πειράζει, πάντα θα τα κουβαλώ μέσα μου όπως κουβαλούσα εσένα τόσα χρόνια παρά τα σκληρά σου λόγια, παρά τις άκαρδες πράξεις σου.
Κι όσο μεγαλώναμε τόσο με πλήγωνες.
Συναντηθήκαμε ξανά ένα απομεσήμερο του Αυγούστου στο δικό μας ακρογιάλι.
Πάντα η θωριά σου ξυπνάει τις παλιές πληγές.
Καθόσουν ανάμεσα σε τεράστιους κορμούς που είχε ξεβράσει η θάλασσα, ίδιοι θαλάσσιοι λέοντες σε αποσύνθεση.
– Ξέρεις, μου είπες, ελευθέρωσα κι εγώ τις πεταλούδες.
Αλλά μα την αλήθεια δεν ξέρω πως να εξιλεωθώ για τόσο πόνο. Κι έτσι κατεβαίνω κάθε μέρα στο ακρογιάλι μπας και σε συναντήσω και μου δείξεις τον τρόπο.